

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VI.

Априль, 1897.

Брой 4.

ХРИСТОСЪ ВЪСКРЪСНА.

Християнската Църква тържествено въспоминава прѣзъ този мѣсець най-славното събитие, което съставлява непоколебимата основа, на която тя почива — въскресението Христово. Тѣй добръ е схваналъ Апостолъ Павелъ този фактъ, щото слѣдъ като доказва целъността на отрицание Христовото въскресение, той казва: „А щиятъ Христосъ възкръсна отъ мъртвитѣ и стана начатъкъ на починалите“ (1 Кор. 15: 20.) Наистина чрѣзъ въскресението си отъ мъртвитѣ, Христосъ „се откри съ всичкиъ сила Синъ Божий:

«Ей възкръсна нашия спасъ.
Ей, остави гробътъ си;
Непристѣла за насъ
Той самъ славно побѣди.»

Чрѣзъ въскресението си Христосъ исплди всѣко невѣрство отъ сърдцата на Своитѣ ученици. О колко слаби и маловѣрни бѣхъ тѣ! тѣ се испърихъ съмнѣвахъ; но когато се пълно увѣрихъ, че тѣхиятъ Учителъ възкръсна, сърдцата имъ се изпълнихъ съ радостъ неискана и прѣславна. Радватъ се и всички Християни прѣзъ свѣтли тѣ празници на Въскресението поради вънкашнитѣ тържества и увеселения съ които сж нараздѣлно свързани тѣли празници. Радостта, обаче, която трѣбва да чувствува Християнинътъ въ този случай, ей и всѣкога, е радостъ духовна. Той си напомня, че живѣе животъ чрѣзъ вѣра въ въскресението

кръсналаго Христа; че както Христосъ чрѣзъ въскресението си нанесе славна побѣда надъ царството на тъмнината, и се яви като разорителъ на това царство навѣкхъ по свѣта, тѣй и той може чрѣзъ Христа да побѣди и успѣшно да отблъсне вѣнчентѣ ухищрения на Сатана. Чрѣзъ Своята побѣда надъ смъртта и Сатана, Христосъ се тържествено откри като славенъ Спасителъ, който „може съвършено да спасе всички които чрѣзъ вѣра прихождаатъ при Него.“ Вѣрующиятъ Християнинъ, като тѣсно съединенъ съ Христа чрѣзъ вѣра, отождествява се съ Него; участвува въ Неговата сила, въ унапредването на Неговото царство и въ Неговата славна побѣда. Въ това се именно показва црѣвъсходството на Християнството. Ний вѣрваме, че Христосъ „би прѣдаденъ за прѣгрѣшенията ни и възкръсна за оправданieto ни.“ Славното въскресение Христово, прочее, прави възможно оправданieto отъ грѣхъ на всѣки грѣшникъ.

«Ето любови и добрина —
Синъ Божий заради насъ умръ;
Но ето радостъ, весѣла, —
Умрълиятъ пакъ оживѣ.»

Не само оправданieto отъ грѣхъ, но и всичкитѣ благодѣяния отъ искупителното дѣло Христово, което става дѣйствително чрѣзъ Неговото въскресение, въсприима грѣшникътъ, който съ вѣра гледа на Христа. Той отива отъ сила въ сила. Ламтеннето на Християнина, който живѣе въ Христа, се искава твърдѣ хубаво отъ Апостола

Павла: „Да познаѣмъ Него“ (Христа.) казва той, „и силата на Неговото възкресение, и участието въ Неговото страдание, съобразуванъ съ смъртта му; даго би да достигнѣмъ въ възкресението на мъртвитѣ“ (Фил. 3; 10. 11.)

ВЕЛИКДЕНЬ ВЪ ИЕРУСАЛИМЪ.

Прѣзъ страстната седмица, Иерусалимъ е прѣтрупанъ до задушаване съ една разнообразна навалина отъ всичкитѣ части на свѣта. Френски, Русски, Германски, и Гръцки параходи свалятъ въ Ифа множество поклонници, на които главно то честолюбие за години е било да пѣтуватъ къмъ Иерусалимъ и да посѣтитъ святитѣ мѣста. За да постигнатъ това, тѣ съ икономисвали по веѣки начинъ, и съ пѣтували въ третий классъ, като съ спали на кувертата и прѣтърпѣвали веѣкакви мъчнотии.

Страстната седмица съвпада съ врѣмето на старата Пасха, слѣдователно и на Евреи и на Християни въ Иерусалимъ, този е най-важния день въ годината, и съсредоточава мисълта на главнитѣ веселия и на Евреи и на Християни. Шестина отъ насъ съ припускание дойдохме до портата на двора прѣзъ една ясна Априлска сутрина. Ний бѣхме тръгнали отъ Витлеемъ прѣзъ каменистия пѣкъ, който минава брай Рахилиния гробъ и Филипповия пзворъ. Иѣмаше мѣсто за насъ въ хава, и ний се сѣрѣхме въ Латинския манастиръ, *Каса Нова*, гдѣто ний намѣрихме много други поклонници.

Великата седмица дѣйствително почива на Върбилица и се свърши на Педѣла на Великденъ. Слѣдъ закуска на Върбилица, като взехъ Библиитѣ си и завивитѣ си, ний отидохъ на Елеонската Гора да прѣвараме слѣдпладнето. Стария Иерусалимъ, който прѣмина прѣзъ двадесетъ и седемъ обсади, лѣжи дълбоко заровенъ подъ сегашния Иерусалимъ; и макаръ, че дължинитѣ святи мѣстоположения и сегашното съевѣрие да причиняватъ скръбъ на усърдния изслѣдовател, пѣкъ тука на Елеонската Гора, ний сме увѣрени, имаше една мѣстность която, върѣки опустошената на врѣмето, остава вѣнчествено сжцата. Сѣднахъ подъ маслиннитѣ дървета въ една «маслиена градина», ний можахме да видимъ долината Иосафатъ и градътъ, прѣдъ насъ се простираше Араповото поле. На око̀то се прѣдстави цѣлата картина на градската стѣна отъ сѣверъ къмъ югъ, съ сводоветѣ и мианретата задъ нея. Тропеонската и Енновата долини, Мохамеданскитѣ и Еврейскитѣ гробища които покриватъ западнитѣ и источнитѣ рѣклинъ на Иосафатъ — всички лѣжжѣ прѣдъ насъ. На лѣво, долѣ, ний можахме да гледаме на дългата върволица поклонници, които се връщахъ отъ Витлеемъ, точно на туй мѣсто, може би, се случъ онази чудесна сцена на Иисусовото тържествено влизанне, когато народътъ хвърляше клончета отъ дървета, простираше дрехитѣ си прѣдъ него, и пѣлише въздуха съ осавна. Чудна сждба е ималъ този градъ въ рѣцѣтъ на Иевусейци, Израйлици,

Перси, Гърци, Римляни, Християни и Мохамедани. Отъ тѣзи височини на Елеонската Гора, Иисусъ видѣ града и плака за него. Впечатлителни минути бѣхъ онѣзи на гората, защото ний мислѣхме за ужасната ноцъ въ Гестимания между маслиннитѣ дървета. Ний сѣдѣхме, може би, близу до самото мѣсто, гдѣто Иисусъ страда!

За Евреинѣтъ тази пасхална седмица е врѣме на велика тържественность. Една голѣма привилегия се даде на насъ чрѣзъ добрината на Г-нъ Бенъ Олпелъ, пастиръ на Превинтерпаиската Миссия; той е единъ обѣрнатъ Евреинъ. Тази привилегия състоише въ една покана отъ единъ главенъ Еврейски Раввинъ, Монсъ Ф. Аврасъ. Сефардимски Евреинъ, да присѣствуваме на пасхалната вечеря въ дома му. Като излѣзохме прѣзъ градскитѣ врата, водени отъ Г-на Бенъ Олпелъ, ний се отпавихме къмъ хѣбатото жилище на раввина Авраса, гдѣто влѣзохме въ една *горница*. Ний бѣхме най-сърдечно посрѣщани. Раввинътъ и фамилията му сѣдѣхъ на миндери. Прѣдъ тѣхъ имаше една маса съ виното, безвкусния хлѣбъ, горчивото зеле и печеното агне. Ний бѣхме покани да искаме свѣдѣния по коя да е часть отъ службата. Обрядната служба трая почти два часа. Четението и пѣсенето бѣше по Еврейски. Невъзможно е да се даде тука описанне на тази Пасхална вечеря. Цѣлата служба ни направи дълбоко впечатление. Тука бѣхме ний, въ Иерусалимъ, въ Пасхалната седмица, на една Пасхална вечеря, въ една горница съ всичкитѣ символически образци на туй велико утѣшение извършено прѣдъ наитѣ очи! И помисли, туй бѣше страстната седмица, и това припомняваше послѣдната вечеря на Иисуса съ неговитѣ ученици!

Великденскитѣ увеселения се съсредоточаватъ около Църквата на Св. Гробъ, гдѣто споредъ едно прѣданне отъ четвъртия вѣкъ, било мѣстоположеніето на Христовия Гробъ. Иѣма нито една дия на доказателство, че това е мѣстоположеніето, и ний сме благодарни отъ това, защото чловѣкъ скръби и се отвращава отъ страшиитѣ сцени на съевѣрие и лицемеріе които се повтарятъ веѣка година върху тази точка. Църквата притѣжаватъ четиритѣ секти — Гръцка, Латинска, Коптска, и Арменска — веѣкоя отъ които си има отдѣлна църква съ олтаратъ си, прѣдъ които горѣтъ грамадини свѣци, и много злати и сѣбѣрни кандили. Въ вѣтрѣиността на църквата има еднѣ видъ скинии съградена отъ мраморъ, която казва се обгрѣща Св. Гробъ. Това е най-святото мѣсто въ града. Около тази скиния се съсредоточаватъ Великденскитѣ увеселения. Върхътъ на вѣнчко е церемонията на святия огънь, една отъ най-дебелитѣ измами, които поиската лукавщина е вѣкога вършила. Съ приближаваніето на деньтъ, столове се приготвяватъ за улесненіето на навалицата, вѣкоп отъ които спѣтъ прѣзъ ноцта въ църквата за да могатъ да си иматъ едно оспогорено мѣсто. Турски войници присѣствуватъ за да пазятъ рѣдъ. Въоръжени съ пушки и дълги бичове, тѣ не се колебаятъ да отблъснатъ навалицата, като шибатъ по глава и лице. Когато приближава трагическата минута, възненіето става велико. По вѣкога женитѣ ще издадатъ единъ писъкъ, називаемъ

цуглитъ. Хората вѣрватъ че е нужно до се тпча около гроба за да се накара огъня да се яви. Сега единъ чело-вѣкъ се отдѣля отъ навалищата и лудешката тпча наоколо. По вѣкога единъ живъ стълпъ, четирма чело-вѣци стоящи на рамената на други четирма се движатъ полека наоколо съ вико-ве и подхвъргване шапки. Навалищата грѣмнува съ една пѣсенъ, която единъжъ чу-та, никог-а не се забравя. Тя се пѣе по Арабски съ единъ уморителенъ тонъ:

«Хада кѹберъ Сапидъ-на,
Аллахъ уисеръ есъ Султанъ —
Та те-ху-дъ, та те-ху-дъ!
Айдъ-кумъ, айдъ елъ ку рудъ.»

«Туй е гробътъ на нашия Господъ —
Боже помагай на Султана;
О Еврен, О Еврен!
Вашето угощение е маймунско угощение.»

Тогава слѣдва по-дълго пѣне по сѣмъ-ния начинъ:

«Елъ Месия Ата-на,
Бай думху ищера-на,
Ахуа елъ йомъ фе-ра-на
За елъ те-ху-дъ хиза-на.»

«Христосъ е даденъ намъ.
Съ кръста си ни Той куши;
Ний празнуваме денътъ
А Еврентъ плачатъ.»

Най-полѣ се явява владиката въ великолѣпнитъ си служеб-ни одежди, съ златна патерица въ рѣка, и придруженъ отъ една навалища свѣщенници; той заобикаля Св. Гробъ три пъ-ти. На послѣдния пътъ той влиза въ него, Въ едно кратко врѣме св. огънь излиза прѣзъ една пукнатина. Въ една мнгу-та хиляда восачени свѣщи горятъ отъ този огънь. Хо-рата се диво растревожаватъ. Тѣ прѣкарватъ пламъка по лицето, и трихътъ дима по рѣцѣтъ и лицето си, и скриватъ свѣщитъ за да ги носѣтъ по домоветъ си да извършватъ чудеса надъ болвитъ. Единъ конникъ скоро занася свѣтлия пламъкъ на Гръцката църква въ Витлеевъ, десетъ километ-ра надалечъ. Църквата се тѣй напълня съ димъ отъ запа-левитъ свѣщи, щото на мъжне и на жени припада, и често биватъ стѣжкани и убити въ навалищата.

Не е за чудение, че много Християни се връщатъ съ от-вращение отъ всички такива комедии на свѣщенни факти и прѣдпочитатъ да сѣ колкото е възможно по-далечъ отъ тѣ-зи лъжливи свѣти мѣстоположения.

Ний пакъ отиваме на Елеонската Гора близу при Вива-ния, т. стоящи подъ яената звѣздна свѣтлина, ний спом-наемъ съ разиграно сърдце, че тука се случил овзи важенъ фактъ въ историята на чело-вѣческия родъ — «който бѣ прѣда-денъ за прѣгрѣшенята ни, и въскръсна за оправданieto ни.»

Великденски яйца.

Обичаятъ да се размѣняватъ яйцата на Великденъ е мно-го старъ, но не толкова старъ колкото случая да се даватъ взаим-но червени яйца, на едно увеселение което се случваше нѣкога прѣзъ Мартъ или Априлъ; защото този позлѣдния, като празника на жетвата, може да се слѣди назадъ до язиче-скитъ народи, които живѣяхъ прѣди Христа.

Персийскитъ огнепоклонници даваха червени яйца единъ на другъ на празника на новата имъ година, въ Мартъ, когато слънчевия богъ възлиза пакъ въ подновено велико-лѣпие.

Еврентъ, сѣщо ги употрѣбяхахъ като дарове означаваю-щи освобождението имъ отъ робство, когато държахъ стария си празникъ, Насхата; и по-послѣ когато Християнитъ по-искаха да въведѣтъ тѣхния хубавъ обичай въ Англия, тѣ го намѣриха вече тамъ, защото той бѣше занесенъ отъ я-зическитъ Англо-Саксонци.

Старитъ Саксонци бѣха размѣнявали вѣсени яйца за мно-го години на празника на тѣхната богиня, *Остера*. Тази *Остера* се считане за богиня на сѣтринята, или истокътъ, сѣщо и на изворътъ, и тѣй като нейния денъ се празну-ваше съ по-голямъ веселие отъ колкото днитъ на другитъ язически божества, много мъчно бѣше за Християнскитъ обра-щенници да го изоставятъ.

И тѣй, вмѣсто него църквата имъ даде другъ празникъ, денътъ на Христовото Въскръсение, но тѣ задържаха обичая да си даватъ Великденски яйца.

Малки дѣца, които живѣеха при морския брѣгъ на Шот-ландия, търѣхъ яйца отъ дива гъсени, и го считаха добро щастие, когато ги намѣриха.

Малкитъ Германски дѣца така сѣщо търѣхъ яйца; но тѣзи, които тѣ намираха много прѣварени, и вѣсени. Тѣ се намираха изъ разни мѣста на мутфака или въ стаята за яденне, гдѣто Великденската кокошка, или другъ ги бѣше скрилъ.

Повечето отъ дѣцата знаатъ какъ се борятъ яйца: уд-рихътъ съ яйцата едно съ друго по остритъ страни, и при-тѣжателя на яйцето, което остана здраво, се счита побѣдитель.

Сега, знаете ли защо яйцата сѣ били вѣкога като зна-кове на приятелство по туй врѣме? Не е само защото тога-ва тѣ сѣ най-изобилни; но по причина на младия животъ, който произлязъ отъ тѣхъ и който е билъ въ такъва силна тѣмнина.

Знаете ли че най-силния чело-вѣкъ не може строити едно яйце, ако стисне краищата му между двѣтъ си длани? Опн-тай се, и ти ще видишъ че това е истинно. Може би тази голяма сила въ една толкова слаба яйчена черупка се дъл-жи на факта, че яйцето е направено отъ двойна арка за която се знае че е най-силното нѣщо въ архитектурата.

За тази причина ний Християнитъ употрѣбяваме яйцата то знакове на Христовото Въскръсение; защото, както хуба-вия младъ животъ на малкото жълто пилеце дохожда отъ мъртвото, бездушно яйце, въ чиято черупка то се вижд

малко силно вързано, тъй Христосъ въскрѣсна, прославенъ за вѣченъ животъ, слѣдъ като скѣса веригитѣ на смъртѣта, нашия послѣдецъ и най-силенъ неприятель.

Другитѣ увеселения на които се раздавахъ яйца бѣхъ, образци на великото въскрѣснѣло увеселение, избавлението на Израилевитѣ отъ Египетъ, демѣтъ на робството, което бѣше знакъ на нашето избавление, чрѣзъ Христа, нашето пасхално агне, отъ грѣхъ и смъртъ; и завръщанието на спасителното слѣще слѣдъ смъртноподобната зима, както бѣше празнувана отъ Перситѣ и Саксонцитѣ, означаваше пѣгрѣвопшето на слѣщето на правдата.

Единъ Великденски Урокъ.

Сутринта на Великденъ, както бѣше обичанъ ми, азъ отподохъ въ затвора за утрѣшната служба. Азъ бѣхъ спрѣла на женското отдѣление. Имаше едно голѣмо число момичета тази сутринъ. Тѣ бѣхъ отъ седемнадесетъ до двадесетъ и петъ години възраст. На вѣконъ лпната бѣхъ груби по причина на грѣшния имъ животъ; на вѣконъ очитѣ бѣхъ свѣтвали съ онази чека, хубава свѣтлина, която всѣкога се вижда въ очитѣ на едно момиче, което токо шо прѣминува прага на женството; на други лпната изглеждахъ уморени и отчаяни, макаръ, че животътъ бѣше твърдъ късъ по години. Азъ поетѣхъ съ себе си една голѣма китка отъ пролѣтни цвѣта. Да заминеши отъ съпсчната подѣлна въ тъмнивата на затворъ, се вижда като да минеши отъ невидимостъ въ грѣхъ; но когато азъ вѣздохъ въ стаята, сѣдо иѣше да се държп службата, момичетата искрѣхъхъ отъ радостъ като видѣхъ цвѣтата.

«Не сж ли хубави?»

«О, колко сладки!»

«Безъ друго, Великденъ е, не е ли?»

«Да» казахъ азъ, «Великденска сутринъ е тази, и цвѣтата даже се виждатъ радостни въ Господатази заранъ.» И като ги турихъ въ едно голѣмо тарне, азъ поставихъ ги на масата и почнахъ службата. «Цѣль свѣтъ въ тъмнивата на грѣхътъ попадѣи.» «Плесъ е самъ свѣтлината.» вѣхъхъ момичетата и очитѣ на всѣко бѣхъ още отиравени къмъ цвѣта. «Тѣмко какъто съмъ, безъ срамъ, грѣшникъ безъ извинение.» тѣ продължавахъ, и тогава хубавия Великденски урокъ се прочете. О, колко тихо бѣше въ затвора прѣзъ онази сутринъ!

«Момичета.» казахъ азъ, «азъ искамъ да колѣпните съ мене въ молитва тази заранъ, колко хубаво е да се покловиниъ на единъ такъвъ Спасителъ.» Всѣкоя отъ тѣхъ колѣпни, и азъ водихъ въ молитва. Ако знаете какво нѣщо е Божия Духъ да изпълни една стая, виъ ще знаете ва какво бѣше подобна тази тъмнична стая прѣзъ тази заранъ, но ако не знаете, никакви думи не могатъ ви да повятне. Отецъ се приближи при всѣкого отъ насъ, и хлцнаватата на момичетата, макаръ че тѣ бвахъ потушавали, можахъ ясно да се случатъ. Кога се неправихме виъ на крака, едно бѣдно момиче не става. Нейното лице бѣше сухо и блѣдно,

очитѣ и кротки и черни. Тя се прилѣпи до дрехитѣ ми и като допрѣ полата до устнитѣ си, цѣлува я и съ плачъ каза:

«О, госпожо, ако Христосъ е като тебе, Той ще ме прости.»

Азъ усѣтхъ, че лицето ми се зачерви и исканеи сълзи потекохъ по него. Моя несъвършенъ животъ ми бѣше единичното срѣдство, чрѣдъ което тѣ могли да видятъ Христа. Азъ почувствувахъ, както някога по-напрѣдъ не бѣхъ чувствувала, че много заблудени грѣшници ще видятъ само толкова отъ Христа колкото нашия животъ ще Го отражи прѣдъ тѣхъ. Този Великденски урокъ, макаръ, че поразлченъ ва чинъ, ползува толкова самата мене колкото и тѣзи бѣдп съ грѣхъ оскверненъ момичета.

И. Т.

—ВЪ ТЪМНИЦИ МНОГО ПЖТИ.—

Опитността на Апостола Павла. узника Господенъ, се е падала на много други светини, отъ деня когато Учителътъ каза на Сподитѣ ученици; «Ице турятъ рѣцѣ на насъ, и ще ви изгонятъ, и ще ви прѣдадѣтъ на съборница и въ тъмница, и ще ви изваждатъ прѣдъ царие и владѣтели заради Моето име». Тъмнични врата сж се отворели на немалцина прѣдашни и непоколебими послѣдователи на истината, и отъ затвори, въ почти всички земни страни, твърди ученици Христови сж отивали на бѣсилката и на жертвеника, иѣри до смъртъ. Миналото лѣто за малко прѣме бѣхъ верѣдъ окръжения, за всегда освятени отъ страданието и мъченичеството на Ивана Хуса, благородния Чехипки реформаторъ, който, въ своята борба за истината и въ смѣлото си старание за поддържанне цѣлостта на своята сълѣстъ, прослави своя Господаръ и приготви пътя за Лутера, който, едно столѣтие по-късно, имаше да влѣзе въ най-люта борба, неустрашимо заковаващъ своитѣ тези на вратата на Виттенбергската църква, стрѣлящъ съ негодование прѣзрѣние на Папскитѣ анатели и прѣскащъ сѣмена за изобилна жетва.

Градътъ Констанцъ е плѣнително мѣсто. Прѣди години, въ врѣме на онзи прочутъ Съборъ, въ деня на славата на града, населението е било нѣщо повече отъ 50,000; сега едва ли има една трета частъ отъ горньото число жители вжтрѣ въ стѣнитѣ му. Но числото ва живущитѣ тамъ жители не прѣчи въ нищо на привлѣкателността му. Езерото, старитѣ здания, старитѣ съдружавания и спомени, които се трупатъ около Съборната Църква, Търговския Домъ (Kauffhaus), стариятъ Доминикански Манастиръ, и други

мѣста всички се съединяватъ за да дадѣтъ на мѣстото особено очарование. Когато челоуѣкъ посѣти Стратфордъ на Авонъ, той има Шекспира всегда въ ума си; въ Флоренция пѣтникѣтъ, като че на всѣкъдѣ вижда Савонарола. Въ Констанцъ Иванъ Хусъ е, който хвърля омаянието на своето присѣствие около ви. Жителитѣ на града иматъ малко да казватъ за великия реформаторъ; твърдѣ трудно даже можете намѣри портрета му или каква да е писменностъ за него. Въ най-големата книжарница попитахъ за живота на Хуса на Английски за една Американска госпожа на хотела.

Когато се споменѣ името на реформатора книгопродавецѣтъ лѣниво попита: „Кой е

ваваше всички князове, църковни и мирски да го приематъ благосърдечно и да се отнесѣтъ благосклонно къмъ, него като му доставятъ всѣко нѣщо що му е потребно въ пътуванието му.“ И да „го пуснатъ свободно и безопасно да минува, прѣстоява, спира и се завръща“ При пристиганнето му въ града прѣснахъ всѣкакѣвъ видъ лѣжливи слухове противъ него; Папа Йоаннъ XXIII., и кардиналитѣ, прѣди пристиганнето на Сигизмунда, като прѣнебрегнахъ свидѣтелството за безопасността на живота му, хвърлихъ го на Декемврий 6-й въ тъмницата на Доминиканския манастиръ, която стои до брѣга близу до мѣстото, дѣто рѣката Рейнъ излиза изъ езерото. Този манастиръ сега се

Младитѣ мъченици (братъ и сестра) се отказватъ да се покланятъ на идоли

Иванъ Хусъ?“ и послѣ ми каза, че въ цѣлия Констанцъ се ненамира жизнеописанието му. Причината за това хладнокрѣвие къмъ святия и храбрия Чехъ е ясна — осемдесетъ на сто отъ жителитѣ сѣ Римо-Католици.

Въ 1414 год. Хусъ който бѣше вече отлъченъ отъ църквата, дойде отъ Прага въ Констанцъ, покоренъ на издадената отъ властитѣ покана, снабденъ и съ свидѣтелство за безопасността на живота му, подписано отъ императора Сигизмунда. Това писмо за покровителство и безопаснотъ призо-

употрѣбява като Хотелъ Инселъ, и многото посѣтители, които го пълнятъ всѣко лѣто съ голѣмъ интересъ гледатъ на Турма (кулата), която, се издава изъ стѣната на манастиря срѣщу езерото, и сега покрита съ зеленинава, посочва се като тъмницата, въ която билъ затворенъ Хусъ. Даже и сега, слѣдъ като е изпълнена съ прѣсть, и окована съ дѣски и врата отворени отъ едната страна, тя е влажна и нездрава; но когато Хусъ е билъ най-напрѣдъ затворенъ тя е била подземна стая прѣзъ която всѣкак-

ви печестотни сж се вливали въ езерото. Въ нѣколко часа Хусъ придобилъ силна треска, която по всѣка вѣроятностъ щѣше да лиши дръвника отъ една жертва, ако да не били го прѣмѣстили въ една стая надъ земята. Нѣколко седмици по-късно за по-големо удобство Хусъ билъ прѣмѣстенъ въ Францисканския Манастиръ, въ града, дѣто останалъ до когато Иоаннъ XXIII., единъ отъ най-хитритѣ тактици на столѣтието, осуетенъ въ замислитѣ си и поразенъ отъ Сигизмунда, избѣгналъ изъ Констанцъ. Ключоветѣ на Хусовата тъмница тогазъ влѣзли въ ржцѣтѣ на императора, и когато вѣстители отишли въ стаята му, тѣ видѣли едно зрѣлище, което докарало сълзи въ очитѣ на брадати войници.

Три дена Божиятъ свещеникъ билъ безъ храна. Изнуренъ отъ затвора, той станалъ като скелетъ, и еднакъ ималъ сила да говори. Но императорътъ толкозъ билъ замѣсенъ въ интриги и резултатътъ на Събора билъ тъй неизвѣстенъ, щото не искалъ да освободи Хуса, и по негова заповѣдъ и по оная на Събора той билъ прѣдаденъ на грижата на Констанцкия Епископъ, който го испратилъ на Готтлибенския Замъкъ, три мили надалечъ по рѣката Рейнъ. На това мѣсто Хусъ отишелъ по вода, придруженъ отъ въоръжени стражари. Пятъ до Готтлибенъ е късъ — около четиридесетъ минути — той минува покрай мѣстото на Хусовото мъченичество, край прѣкрасенъ пжтъ, съ ябълки и круши отъ двѣтѣ страни, пазарски градини тукъ тамъ и ниски хълмове на далечъ. Двѣтѣ четвъртити кули на замъка могатъ да се видятъ щомъ прѣмините наметника, дълго врѣме слѣдъ като се стигне на Готтлибенъ, който с сега притѣжане на Баронъ фонъ Фабрисъ. Градътъ е малкъ — нѣколко прѣснати къщи отъ староврѣмска направа, една малка Протестантска църква съ часовникъ въ срѣдата на тавана, училище и селската полѣвка. Дѣца играяхъ по улицата. Рейнъ течеше тихо по пжтя си. Стоящъ на брѣга се виждаше градътъ Констанцъ — Св. Стефановата кула и оная на Протестантската Църква, и издигаща ся великолѣпно надъ всички, Съборната Църква. Стигваме до замъка. Единъ портнеръ отваря портитѣ, прѣзъ които влизаме въ двора между къщата и двѣтѣ кули, които сж раздѣлени и стоятъ малко по надалечъ отъ стани за

живѣяние на семейството. Въ кулата на десно билъ затворенъ Хусъ. Единъ надписъ на вратата, прѣзъ която минувате отъ двора до стълбата гласи: „Kerker des magisters Johann Hus in welchem er vom 25. März bis 5. Juni 1415 — also durch 73 Tage gefangen gehalten wurde.“ — Тъмница на магистра Иоанна Хуса, въ която той е билъ държанъ отъ 25 Мартъ до 5 Юний 1415 год. то естъ 73 дена.

Като се качите по расклатената стълба до горѣ, мѣстото на прозорцитѣ. дохождате до една малка стая въ центра на която е построена една прѣграда като кафезъ, четири и половина крака широка, единайсетъ крака дълга и шестъ крака висока, съ двѣ малки отворстия въ нея. Тази била тъмницата на деликатния професоръ, чиято сждба била на вѣситѣ (капжнитѣ.) Тукъ той прѣстоялъ седемдесетъ и три дена, третиранъ съ една строгостъ, която би се считала много тежка даже и за единъ прѣстѣпникъ. Достойно за забѣлѣзване е, че чрѣзъ една отъ онѣзи страни порѣдници на събития, които всегда характеризуватъ постѣпкитѣ на този свѣтъ, въздаяния на провидението, Хусъ не трѣбваше да напусне тъмницата въ Готтлибенъ, додѣто великиятъ му противникъ, Иоаннъ XXIII., сега сваленъ отъ папството не биде затворенъ вжтрѣ въ сжщитѣ стѣни. Прѣзъ м. Юний Хусъ биде заведенъ въ тъмницата на Францисканския манастиръ. Сжденнето му прѣдъ събора продължава. Книгитѣ му сж осждени, послѣ той е осжденъ на смъртъ, официално е „деградиранъ“, съблѣченъ отъ священничаската си одежда, обявенъ за „ереснархъ“, и прѣдаденъ за свѣтската власть за да биде наказанъ. На Юний 4-й, 1415 год., на хубавата ливада, токо вжнъ отъ градскитѣ порти Иоаннъ Хусъ биде изгоренъ живъ. С. Е. Тимплъ.

Не бѣше оригинална бѣлѣжка отъ страна на Д-ра Джонъ Холъ, но пакъ е една бѣлѣжка, която всички священнослужители и всички други Християнски работници трѣбва да помнятъ: „Вий трѣбва да заставлявате челоуѣцитѣ да влизатъ въ царството небесно чрѣзъ тяжестьта на своя личенъ характеръ.“ Наистина тържественъ фактъ е, че всѣки работникъ дава себе си въ свята работа, какъвто и да е самъ той; и това трѣбва да го води да казва съ Апостола Павла: „Искренно, отъ Бога, прѣдъ Бога, говоримъ ний въ Христа.“

НАНСЕНОВОТО ПЪТУВАНЕ КЪМЪ СЪВЕРНИЯ ПОЛЮСЪ.

ренското сп. 1. Illustration: обнародва прѣзъ м. Мартъ съкращение отъ разказа който Нансенъ е издалъ въ Англия за своето пътуване по откритието на Съверния полюсъ; тозъ разказъ е иллюстриранъ съ помощта на фотографически снимки, снети отъ експлоратора прѣзъ пътуващето му.

Посрѣдъ този разказъ тѣй живъ, пълень съ интересъ и същевременно тѣй простъ, щото читателтъ свършва съ това че изгубва точното понятие за голѣмната на опасноститѣ и за мъжнотията на непититѣ, що му се разказватъ, отъ което се извлѣча едно пречатление тѣй утѣшително за успието въ само себе си и за възможността на сполука за тегози който знае упорно да я иска, ний изпраме нѣколко извлечения които ще бѣждатъ интересни за нашитѣ читатели.

Въ парахода «Фрамъ» до момента когато на 22-й Септ-1893 год. той трѣгна за къмъ голѣмитѣ късове ледъ всѣкой работѣше отъ сутринята до вечерята, било по научни издирвания, било по приготовление нуждитѣ нѣща за кораба, било по живота на матрозиѣ. Ето програмата на онѣзи дни:

На осемъ часа ставанне, закуска съ коравъ хлѣбъ (житенъ или рѣженъ,) сиренне, солено говеждо или овче мѣсо, жамбонъ, пушенъ езикъ, хайверъ, моруна или сардела; при това Английски морски бискуити съ варена портокалена каша или другъ компотъ. Три пѣти въ седмицата прѣсенъ хлѣбъ и често сладки питки. За питие, шоколата, чай, или кафе.

Слѣдъ закуска разни работи, грижа за кучетата (Гринладски,) помощъ на готвача за да приготви обѣда за единъ часа и пр. Една обиколка по грамадата ледъ за отварение на охота и тогазъ пакъ сѣдатъ на трапезата. Три естия: супа, мѣсо и сладко яденне. — или пѣкъ: супа, риба или още: риба, мѣсо и сладко яденне съ мѣсо, картофи, и при това зеленчукъ или макарони. Питие: бира, и по-послѣ цитроненъ сокъ. „Мислѣжъ“ пише Нансенъ, като дава тѣзи подробности, „че всинца намирахме тази храна добра. . . Ний приличахме на огоени прасета: единъ или двама отъ насъ си набавихме по-голѣмъ коремъ или двойна брадичка.“

Обѣдѣтъ направенъ, обикновено твърдѣ весело, приминаваме въ кухнята, която ставаше стая за пушенне; освѣтъ въ голѣми случаи тютюнѣтъ бѣше исключенъ отъ кабинетѣ и салона. Слѣдъ една снеста (почика съ сънь) малко много дълга, всѣкой се връ-

щаше на своя работа: часа на шесть вечерята приличаше на закуската сутрина.

Къмъ края на деня пушахме въ кухнята като говорехме и разисквахме по разни въпроси, послѣ се връщаме въ салона за да се прѣдадемъ било на четение, или на партиди карти, въ които партиди най-ожесточенитѣ и най-малко честититѣ изгубвахъ, ако не ризати си, то поне порциитѣ си прѣсенъ хлѣбъ, било въ нескончаеми партиди на играта *шахъ*.

Нѣкой си сѣдане при органа (нищо не липсваше, ви казвамъ, въ парахода *Фрамъ*,) и съ помощта на рѣчката, се вабавляваше да искара нѣкоя жива пиеца, освѣтъ ако Похансенъ не земѣше акордеона за да свири: *О! Сузана! или Марша на Наполеона прѣзъ Алпите въ една ладия*, най-голѣмитѣ му триумфи

Въ срѣднощъ, лѣганне съ непрѣкъсната почивка, освѣтъ на четвъртата частъ на нощта, която всѣки вземаше на своя редъ въ продължение на единъ часъ.

Когато Нансенъ и Похансенъ напуснаха парахода *Фрамъ*, за да потеглятъ съ една шайна и единъ каякъ, направо за полюса, този животъ на полярна спорностъ се понемъшлъ малко.

„Недѣля, 24-й Мартъ,“ казва пѣтешественникътъ, „сѣвероисточниятъ вѣтъръ ни жули лицето. Ний-видѣхме края на онзи гладкъ ледъ, по който бѣше толкозъ весело да се пътува. . . Вчера, не направихме, божъ се, повече отъ 7 мили. гърба ни се прѣсича съ постоянното диганне на тежко натоваренитѣ шайни. . . Днитѣ ставатъ дълги: много ни се иска да ведемъ срѣднощното стѣнце. . . Ний убихми снощи *Ливийегереи*, и не малко се измъчихме, догдѣ го одеремъ и го раздѣлимъ на двадесетъ и седемъ порции.

Ледѣтъ продължава изобицо да е лонъ; безпрѣстанно трѣбва да помагаме на кучетата, да издигаме шайнитѣ, когато се прѣбърнатъ, да ги носимъ за да ги прѣкарваме прѣзъ опасни мѣста. Пѣтинцитѣ биватъ налегнати, когато се мръкне отъ несъпротивимия огнь на умората. Очитѣ имъ се затварѣтъ, и тѣ спятъ като вървятъ, догдѣто ги разбуди едно паданне.

Щомъ намѣрихъ мѣсто за лагеръ малко закрилено отъ вѣтъра, тѣ спиратъ. До като Похансенъ се грижи за кучетата, Нансенъ распъва шатѣра, напълинова мѣдника съ ледъ, запалва лампата и захваща да приготвява обѣда. Той състои прѣзъ три дѣня отъ *лобкусъ* (мѣсо и сушени картофи,) или

отъ единъ видъ рибена баница известна въ Норвегия, подъ името *фискегратинъ*, и сготвена на 85⁰ географическа широчина съ счукава риба, брашно и масло, или още, на третия день отъ супа отъ грахъ, бобъ и леца съ хлѣбъ. Иохансенъ искаше прѣдпочитанието си за *лобекуса*, а Хансенъ за *фискегратина*.

Щомъ Иохансенъ свърши работата си съ кучетата, разнитѣ готварски съежди се внасятъ подъ шатъра. леглото (въ видъ на вретинце) се поставя и вратата се грижливо затвара. Веднага двамата другари се пхвватъ въ чувала (вретинцето) за да си растопятъ дрехитѣ. Прѣзъ деня влажнитѣ испарения отъ тѣлото се смѣсятъ въ платонетѣ.

Всѣко въиканно облѣкло стана тъй кораво като единъ късъ ризница. На всѣко движение тѣ пращатъ, и ако да можаше челоуѣкъ да ги паустне, тѣ щѣхъ, да стоятъ прави. Замръзналиятъ рѣжавъ на Хансеновото палто одралъ му надълбоко юручнитѣ глезени; отъ тѣзи рани едната достигнала близу до кокала и не оздравяла прѣди лѣтото; той ще има бѣлѣга отъ нея до животъ.

Въ чувала, дрехитѣ полека се омекчаватъ, като се размразяватъ.

Но Хансенъ и Иохансенъ изживяватъ такожде и немалко отъ своята естествена топлина. Тѣ се свиватъ въ чувала и жбитѣ имъ се чукатъ, прѣди да усѣятъ пакъ въ себе си малко отъ необходимата топлина. Най-послѣледтъ, който затвърдяваше дрехитѣ имъ, съвсѣмъ се растопѣва; но тѣ оставатъ влажни; при излизанне изъ чувала, на другия день, тѣ пакъ ще закоравѣятъ. Не може да стане дума за изсушаваннето имъ, до когато трае този изгнѣмѣренъ студъ.

Хансенъ, като готвачъ, е обязанъ да стои почти буденъ за да надзирава готварскитѣ дѣйствиия. Иохансенъ дрѣмъ до него. Яденне и пиене, въ това се заключаватъ за тѣхъ всичкитѣ радости не съществуващото.

Съ *лобекуса*, *фискегратинъ* или супа, облѣдтъ е всѣкога сладкъ. Деньтъ се прѣминава въ чаканне и въ пожелавање часътъ за яденне.

Понѣкога, обаче, тѣ биватъ толкозь омерени, щото очитѣ имъ се затварятъ, ржката се спира между тасчето и устата и пада невъодушевлена, и ястието се просипва по чувала. Облѣдтъ свършенъ, пѣтиницитѣ си позволяватъ нѣщо *екстра*: топла вода, толкозь топла колкото небцето и гърлото могатъ

да понесатъ, въ която вода турятъ малко стрито на прахъ млѣко, което се растопява: това има почти вкусъ на подварено млѣко и е твърдѣ укрѣпително. „Человѣкъ се чувствува,“ казва Хансенъ, „стопленъ отъ главата до краката“ . . .

„Послѣ,“ прибавя той, „ний се пхваме пакъ въ чувала, запущваме го грижливо надъ главитѣ си, лѣгаме си единъ сръщу други, и скоро заспиваме съпя на праведния. Но дори и въ сънищата си ний слѣдваме сѣ къмъ сѣверъ. заплашвайки кучетата и сръдѣйки се за мудността на шайнитѣ; и често азъ бивамъ разбужданъ отъ Иохансена, който въ съня си вика Пана, Варрава или Клапперслангена: „Хайде, дяволеки кучета, що сте! Хайде, скотове! Сасъ! Сасъ!“ и други псувни, които е трудно да се повторятъ.

„Сутрица ний закуваме съ варенъ овесъ или шоколата, написваме бѣлѣжкитѣ си, и мислимъ пакъ да трѣгнемъ на пѣтъ. Колко често ний се усѣщаме тъй уморени, щото бихме дали кокво е за да влѣземъ пакъ въ чувала и да поспимъ още двадесетъ и четирѣ часа. . .

Но трѣбва да се върви, да се върви къмъ сѣверъ, сѣ къмъ сѣверъ.

Като се облѣчемъ, трѣбва да отидемъ въ снѣга да наредимъ товара на шайнитѣ, да оправимъ юздитѣ и хамутитѣ на кучетата, да ги впрѣгнемъ.

„И послѣ, на пѣтъ! Азъ излизамъ на прѣдъ съ моитѣ *скити*, послѣдванъ отъ моята шайна. Иохансенъ иде подирѣ съ другитѣ двѣ шайни. Ний трѣбва да карае немилостиво кучетата, да ги биешъ, да бждемъ жестоки къмъ тѣхъ. Това бива сръдцераздиращо; но ний си отвръщаме очитѣ и се ожесточаваме, разсѣждавайки: Необходимо е да бждемъ немилостиви. На нашата цѣль трѣбва да се жертвува всичко, и съжалението трѣбва да стори мѣсто на егоизма. . .

„Петѣкъ, 29-й Мартъ — . . . О! това вѣчно оправение на юздитѣ, които кучетата въ безмѣрнитѣ си скокове, оплитатъ както си искатъ! О! тѣзи адски обърквания на възели, които безпрестанно правятъ тѣзи проклѣти звѣрове! . . . На тази температура съ ржцѣ замръзнали, почти облени, то е ужасна работа.

„Спощи температурата се бѣше „издигнала“ на — 34⁰; въ чувала ний прѣминахме най-добрата нощъ, що сме прѣкарвали

отъ дълго време. Едно наблюдение на меридиана, което направихъ днесъ, поставя ни само на 85°30'. Не разбирамъ нищо отъ това; трѣбваше да сме на 86°; трѣбва да съмъ направилъ погрѣшка.“

Но до като Хансенъ и Нохансенъ вървятъ къмъ сѣверъ, чрезъ едно дѣйствие, което често се забѣлжава въ много сѣверни походи, ледътъ който ги носи, отива къмъ югъ. Почвата бѣга неподъ нозѣтъ имъ.

„Петъкъ, 5-й Априлъ, 1895 год.“ казва Хансенъ, „нашата географическа широчина по вчерашната дата бѣше 86°3'. Трѣбва ли да се опитаме да стигнемъ до—87° градуса? Съмнявамъ се, че ще сполучимъ, ако ледътъ не се подобри.“

Далечъ отъ да се подобри, ледътъ става още по-лошъ. „Вчера,“ пише Хансенъ, 6-й Априлъ, азъ достигнахъ до прѣдѣлитъ на отчаянието, и когато се спрѣхме тази заранъ азъ бѣхъ почти рѣшилъ да се обърнѣ назадъ. Ний ще идемъ, обаче, напредъ още единъ день за да констатираме да ли дѣйствително е толкова лошъ ледътъ, колкото се види отъ върха на натрупания ледъ 30 крака високъ, близо до който сме настанили лагера си. Ний едвамъ извървѣхме четири мили вчера; пукнотини грамади, грапавиятъ ледъ безконечно . . . Би казалъ челоуѣкъ, че се намира на една грамадна прѣспа, скалитъ на която сж голѣмитъ късове ледъ. Издиганieto на шайнитъ за прѣминуване всѣка грапавина е единъ трудъ който би уморилъ исполини . . .“

И тъй слѣдъ послѣденъ курсъ напредъ съ канки, Хансенъ видѣлъ, че по ненарушения ледъ прѣдъ него, хаотическото натрупване се простира до края на небосклона.

„Азъ рѣшихъ,“ пише той „да спрѣ и да издигнѣмъ бѣлѣгъ на мисъ Фличе. Ний стоимъ тукъ на лагеръ, и подъ шатъра распънатъ на най-сѣверната точка, що се е нѣкога достигала, ний си дадохме банкетъ отъ *лоскусъ*, хлѣбъ и масло, суха шоколата, компотъ отъ червено зѣмско гроздие и отъ топло млѣко. Послѣ съ сладостно усѣщанie отдавна забравено на насита и благощастие ний се пѣхнахме въ милия си чувалъ, най добрия нашъ приятель.“

И на другия день захванаго по ледния хаосъ, пътуването назадъ, прѣзъ което Хансенъ имаше скърбта да загуби едно слѣдъ друго гренландскитъ си бучета, добри и честни скотове, за които говори съ трогателно чувство, което не е чуждо отъ страна на този челоуѣкъ, солидната смѣлость на когото, подразбира по необходимостъ и равна благодѣ.

ИСТИНСКИЯТЪ ИСПИТЪ.

Назначението и цѣльта на религиознитъ служби не е да ни направятъ да *се чувствуваме добри*. Твърдѣ мнозина непадатъ въ погрѣшката на онзи господинъ който се споменува въ слѣдующия разговоръ:

„Службитъ бѣхъ изрядни тази заранъ,“ казалъ единъ на своя приятель.

„Твърдѣ вдѣхновителни! тъй спомагателни, тъй възвнсителни,“ билъ отговорътъ.

„Ами виѣ готови ли сте да земите онзи классъ въ Недѣлното Училище, който се толкова нуждае отъ единъ учитель? Азъ все съмъ очаквалъ отъ миналата Недѣля да чуѣмъ отъ васъ.“

„Че какъ можъ да го земѣ? Не обичамъ да се вържѣ за единъ классъ всѣка седмица прѣзъ годината. Склоненъ съмъ сегнѣ тогизъ да замѣстѣмъ нѣкого, но не да бѣдѣмъ обвързанъ да учѣмъ всѣка Недѣля.“

„Не сте ли здравъ?“

„Съвършенно здравъ.“

„Много занятъ ли сте съ работа прѣзъ цѣлата седмица?“

„Не; имамъ доволно време за себе си, при все че, както всѣки другъ, занятъ съмъ тукъ тамъ.“

„Но пакъ виѣ казахте, че службитъ тази заранъ били спомагателни и вдѣхновителни. Ако сж били наистина такива, не щѣхъ ли да ви помогнатъ да видите благопрѣмieto си, и да ви вдѣхновятъ да прѣдприемите нѣкоя дѣйствителна служба за Христа? Не е знакъ на лоялность къмъ Него това, че ний се наслаждаваме на религиозни служби. Дѣйствителниятъ испитъ е готовность за служение.“

Дайте ми добра и свѣщенная религия; дайте ми скромнъ, кроткъ любитель на Бога и челоуѣка, челоуѣкъ пълнъ съ милостъ и добри плодове, челоуѣкъ който се прѣдава на дѣлото на вѣрата, търпението на надеждата, труда на любовта. Нека бѣде душата ми съ тѣзи Християни, еждѣто и да сж тѣ, каквито и да сж мнѣнията имъ. Който тъй върши волята на Отца моего на небето, той е мой братъ и моя сестра.

Иванъ Уесли.

Около Свѣта.

Арменцитѣ.

Арменцитѣ притезаватъ да произхождатъ отъ Хайка, внуку Ноевъ. Тѣ казватъ, че най-напрѣдъ се проповѣдвало Евангелието на тѣхнитѣ праотци отъ Апостола Таддея, само нѣколко години слѣдъ смъртта Христова. Тѣ били окончателно завоевани отъ Турцитѣ въ 1395 год. и отъ тогазъ насамъ ний можемъ да си прѣдставимъ какво е било тѣхното положение: Повече отъ 60,000 (нѣкои мислятъ повече отъ 100,000) сж били умъртвени отъ Турцитѣ и Кюрдитѣ прѣзъ последнитѣ дванадесетъ мѣсеца.

Азия.

За нѣколко години мисионеринѣтъ за слѣпитѣ въ Китай, Прѣп. В. Х. Мърри, работи въ Пекинъ. Той е познавалъ една система за учение онзи заплетенъ езикъ, която система е тъй проста, щото най-невѣжиятъ може готовно да се научи да чете отъ единъ до три мѣсеца. До сега за придобиванне на това знание най-даровитиятъ Китаецъ е билъ принуденъ да изживи нѣколко годишна трудна работа.

— Прѣп. Джулиусъ Соперъ пише отъ Аояма, Токио, Япония: „Радвамъ се дѣто мога да кажа, че нашата работа е твѣдъ на дѣждна и насърчителна; никога не е била по-насърчителна. Проповѣдниците сж възбуждени, както не сж били никога по-прѣди, и членовѣтъ съдѣйствуватъ съ пастиритѣ въ назидаице на църквитѣ и въ старания да спасятъ тѣхъ които сж изгубени. Азъ съмъ постоянно занятъ — прѣмногочасно. Нийнѣ зрѣятъ за жертвата; очаквамъ велики цѣща въ близкото бъдѣще; очаквамъ славни приливи вълна на религиозно съживление да валѣ въ единъ не далеченъ день. Всичко клони къмъ това направление. Има голѣми сърдечни испитания измежду проповѣдниците и членовѣтъ. Това е добръ знакъ за бъдѣщето.

Обращението на единъ Свамиецъ.

Д-ръ Макдоналдъ разказва въ *Мѣсечното* списание на Шотландската Свободна Църква за едно забѣлжително обращение на единъ младъ мъжъ, който билъ подбуденъ отъ религиозенъ патриотизмъ да стане Хиндуски аскетикъ. Имало е нѣколко такива мъже, нѣкои отъ тѣхъ високо образовани, които

сж се отрекли отъ свѣтскитѣ си прѣимущества, и сж станали религиозни просяци или Свамиици. Свами Вивеканандъръ е единъ отъ тѣзи, при все че той много различава отъ правовѣрнитѣ Християни. Но този младъ мъжъ, за кагото говорѣ Д-ръ Макдоналдъ приелъ името Свами Гопалджи. Той билъ магистръ въ Калкутския университетъ, и сѣдия, но той напусналъ службата си и станалъ скитникъ факиръ. Когато билъ на единъ Хиндузки празникъ въ Насикъ, научилъ се за едно туземно Християнско поселение въ близосѣдството и той се рѣшилъ да отиде и да посѣди тамъ малко врѣме. Въ резултатъ той се убѣдилъ въ истината на Християнството и билъ кръстенъ. Той отдава своето обращение на прилаганието отъ Божия Духъ на истината, която той намѣрилъ въ Библията въ собствената си стая за учение. Когато билъ момче той билъ ученикъ въ коллегията Джфѣ. Списанието забѣлзва врѣхъ тази случка: „Каква странна картина даватъ на западнитѣ ни умове тѣзи опитности! Единъ ученикъ въ миссийска коллегия; послѣ отличенъ университетантъ и великъ язиковѣдецъ; послѣ сѣдия; послѣ скитникъ факиръ, който до като билъ факиръ носелъ само една книга съ себе си, и тази книга Библията; и най-послѣ Християнинъ, приведенъ при Христа чрѣзъ четение Библията, която носилъ съ себе си до като билъ язически просякъ. Ний трѣбва да се върнемъ до най-раннитѣ столѣтия за да намѣримъ подобна картина.“

— „Явленieto на твоео слово просвѣщава.“ Види се да е толкозь истинно това изрѣчение сега, както когато се най-напрѣдъ писа, ако можемъ да приемемъ за правъ дадения отъ печата отчетъ за обращението на Акиама, високоблагороденъ Японецъ, втори секретаръ на Японското Посолство въ Петербургъ. Въ своята стая, въ Стуртеванския домъ въ Нью Йоркъ, той намѣрилъ единъ екземпляръ отъ Библията. Тя привлѣкла окоото му, завладѣла ума му, придобила сърдцето му. Тя била като огледало прѣдъ душата му. Той видѣлъ своята грѣховность. Той чулъ своя Спаситель да казва: „Дойди и бди живъ.“ Той Му далъ сърдцето си. Слѣдъ прилченъ испитъ той билъ кръстенъ отъ Благ. Джонъ Люисъ Кларкъ, пастиръ на една Нью Йоркска Църква, и замисналъ за Йокохама радващъ се въ своя новонамѣренъ Господъ.

Въпроси и Отговори.

На какъвто да е сериозенъ въпросъ по Библията. Църковната История или Богословие ще се отговори въ този Отдѣлъ. Въпроситѣ трѣбва да бѣдѣтъ писмени и да носятъ името на запитвача, което, разбира се, нѣма да се обнародва.

В. 15. *Или ли притчи въ Ветхия Заветъ както и въ Новия?*

О. Има, само че сѣ въ обратна пропорция по отношение на чудесата. Въ Новия Заветъ се намиратъ *тридесетъ и осемъ* притчи, а въ Ветхия Заветъ само *седемъ*. Освѣнъ тѣхъ въ Ветхия Заветъ има и други *три* които биха могли да се *нарекѣтъ басни*.

Послѣднитѣ се отнасятъ до басни за дърветата, които си избирали царь. разказана въ Сжд. 11;7—15; видѣнието на Михея въ 3 Цар. 22;19—23 и трѣна и кедръ въ 4 Цар. 14;9.

В. 16. *Колко пѣти се яви Христосъ слѣдъ Въскресението Си?*

О. Двадесетъ пѣти, като не броемъ явлението Му на Апостола Йоанна на островъ Патмосъ (*Откр. гл. 1*) Той се яви: 1. На Мария Магдалина; 2. На другитѣ жени отъ Галилея; 3. На двамата ученици които отивахъ къмъ Еммаусъ; 4. На Петра; 5. На десетѣтъ Апостоли; 6. На единадесетѣтъ Апостоли (*съ Тома*); 7. На седемѣтъ Апостоли и на други които ловѣхъ риба; 8. На петъ стотинъ братия изведнѣжъ; 9. На Якова Младшия; 10. На единадесетѣтъ Апостоли и други; 11. На Стефана при мъченичеството му; 12. На Павла при обръщанieto му.

В. 17. *Повече чудеса ли се повѣстуватъ въ Новия Заветъ отколкото въ Ветхия?*

О. Не. Има *тридесетъ и шестъ* чудеса повѣстувани въ Новия Заветъ и *петдесетъ* въ Ветхия.

В. 18. *Ще ли се познаваме на небето?*

О. Всички Християни въ всѣко врѣме се чувствували, че ще се познаватъ на небето. Духевнитѣ способности, отъ които зависи познанието и познаването, сѣ качества на душата и слѣдователно сѣ неразрушими, както е неразрушима и душата. Истинскиятъ Християнинъ, който прѣминува отъ този свѣтъ съ пълна вѣра въ Господа Исуса Христа отива на *небето* — това блаженно състояние въ което се намиратъ душитѣ на всички вѣрующа до сѣдня денъ. Тази истина се хубаво исказва въ слѣдующия стихъ:

„Тукъ раздѣление
Скрѣбъ причинява намъ;
Но смисляме се за *небе*,
Че ще се видимъ тамъ.“

„Че ще се видимъ тамъ.“ Тѣзи думи ясно показватъ че ще се познаваме на *небето*. И дѣйствително какво утѣшеніе щѣхъ да иматъ Християни, които тукъ въ тази „плачевна юдоля“ сѣ работили и страдали заедно за Христа, ако да не знаяхъ, че като прѣминатъ отъ тукъ, ще се видятъ горѣ на *небето*, дѣто нѣма трудъ, болестъ, нито скръбъ, но дѣто всичко е миръ и радостъ и любовъ? Епископъ Д. А. Гудселъ, когото имаме честта да видимъ втори пѣтъ като прѣдсѣдател на Годишната Конференция на Методистката Епископална Църква въ България въ нашия градъ, прѣди да се раздѣли отъ насъ, каза тѣзи забѣлжителни думи въ Понеделникъ втория денъ на Въскресение. „Братия, като се раздѣлямъ съ васъ днесъ, чувствувамъ, че освѣнъ съ двама или най-много съ трима отъ васъ, съ които може би да се видѣ въ Америка, не ще вече да се видѣ съ никого отъ васъ тукъ на земята; но надѣвамъ се на *небето* да се видѣ съ всияца ви.“ Тѣзи думи на любезния нашъ Епископъ трогнахъ сърдцата на всичкитѣ проповѣдници, които ги чухъ за това именно, защото исказахъ славната истина, че *ще се видимъ на небето*.

„И отговори единъ отъ старцитѣ, та имъ рече: Тѣзи облѣченитѣ въ бѣлитѣ дрехи, кои сѣ, и отъ какъ сѣ дошли? И рѣкохъ му: Господине, ти знаешъ. И рече ми: Тѣ сѣ които идѣтъ отъ голѣмата скръбъ; и опраха дрехитѣ си, още избѣлихъ дрехитѣ си въ кръвта на Агнето. За това сѣ прѣдъ прѣстолѣтъ Божий, и служатъ Нему день и нощъ въ Неговътъ храмъ; и сѣдящия на прѣстолѣтъ ще распростре скинията си върху тѣхъ. Нѣма да огладиѣтъ вече, нито да ожадиѣтъ вече, нито ще ги удари слънцето, нито нѣкой пекъ; защото Агнето кето е прѣдъ прѣстолѣтъ ще ги упасе, и ще ги заведе на живи извори отъ води, и ще обърше Богъ всѣка сълаза отъ очитѣ имъ.“

Отр. 7; 13—17.

Огледалото на душата «Богъ е любовъ», Любовта. Но що е това? Откровението не ви казва това, мислѣ. Погледѣте въ огледалото и ще видите това. Отъ собственото си сърдце можете да познаете що е любовъ. По никой другъ начинъ, — чрезъ никоя друга помощ, не можете да узнаете това. Само смазаното огледало може да ви покаже.

Джонъ Ръкинзъ

ОТПЕЧАТЪКЪТЪ НА МАЛКИ НЪЩА.

Между спесиментитѣ отъ минитѣ за каменни възглица въ единъ музей, ще намѣрите плочи, на които най-малкитѣ листенца отъ папратъ, която растла кой знае прѣди колко хиляди години, сж спазени за всегда. Нашиятъ животъ, когато ударѣтъ отъ послѣдния чукъ го раствори, ще носи, по сжщия начинъ, отпечатъка на най-малката нишка на всѣко дѣло що сме сторили.

НЕ СМЪРТЪ, НО ЖИВОТЪ.

„Рассмотрѣте криновѣтъ въ полето“. Ний трѣбва да вземемъ точно думитѣ на Господа нашего. Той говори за криновѣтъ, главулачно растение което изниква и цвѣти въ безчетни хиляди всѣка пролѣтъ по полето на источнитѣ земи. Прѣзъ всичката зима тѣ сж мъртви, грозни корепи, скрити въ земята. Но щомъ огрѣе пролѣтното слънце тѣхнитѣ гробове, и тѣ изникватъ въ внезапенъ животъ и хубость, както е Богу угодно, и всѣко сѣме си зема своето особено тѣло.

ЩО Е ДОМЪ?

Една награда, която се прѣдложила отъ единъ Лондонски вѣстникъ за най-доброто опрѣдѣление на думата домъ, докарала около петъ хиляди отговори. Нѣкои отъ най-добритѣ били слѣдующитѣ:

„Свѣтъ отъ раздоръ исключенъ, свѣтъ отъ любовъ заключенъ. Домътъ е цвѣтътъ, плодътъ на който е небето.“

„Единичкото мѣсто на земята, дѣто погрѣшкитѣ и недостатъцитѣ на надналото челоувѣчество се криятъ подъ мантията на любовта.“

„Бащино царство, дѣтски рай, майчинъ свѣтъ.“

„Тамъ дѣто се най-добрѣ обхождатъ съ васъ, и дѣто най-много роптаете.“

„Една пещеря издълбана въ вѣтровития хълмъ на свѣта, дѣто можемъ да бждемъ закрилени отъ грижитѣ и мяногитѣ му.“

СЖЩАТА МЪРКА.

„Споредъ мѣрката на правилото, което Богъ е раздѣлилъ.“

Прѣдъ четирисетъ години въ Берлинъ живѣялъ единъ общаръ, който ималъ обичай да говори строго за всичкитѣ свои съ-

сѣди, които не мислили съвсѣмъ като него по религията. Стариятъ пастиръ на енорията, дѣто живѣялъ общарѣтъ, чулъ за това и почувствувалъ, че трѣбва да му даде единъ урокъ.

Той сторилъ това по този начинъ: Пратилъ една заранъ да викатъ общаря, и когато той влѣзълъ, казалъ му:

„Майсторе, земи ми мѣрка за единъ чифтъ обща.“

„Съ удовольствие, ваше Благовѣйство,“ отговорилъ общарѣтъ. „Моля изуйте си чипикѣтъ.“

Пастирѣтъ сторилъ това, и общарѣтъ измѣрилъ крака му отъ прѣститѣ до петата и надъ петицата, като записалъ всичко въ книжката си; послѣ си приготвилъ да си излѣзе изъ стаята.

Но като си събиралъ мѣрката, пастирѣтъ му казалъ:

„Майсторе, и синъ ми има нужда отъ едипъ чифтъ обща.“

„Ще му направя и нему съ удовольствие, ваше Благовѣйство. Могъ ли да земъ и неговата мѣрка?“

„Нѣма нужда,“ казалъ пастирѣтъ; „момчето е на четирисетъ години, но вий можете да направите монтъ и неговитѣ обща на сжщия калжпъ.“

„Ваше Благовѣйство, това не може да бжде,“ казалъ общарѣтъ, съ усмивка на удивление.

„Азъ ви казвамъ да направите и обувкитѣ на сина ми на сжщия калжпъ.“

„Не, ваше Благовѣйство, не можъ да сторя това.“

„Трѣбва да стане — на сжщия калжпъ.“

„Но, ваше Благовѣйство, това не е възможно, ако трѣбва общата да лѣгатъ добръ на краката,“ казалъ общарѣтъ, като си мислилъ, че стариятъ пастиръ не е въ себе си.

„А, тогазъ майсторе,“ казалъ пастирѣтъ всѣки обща трѣбва да се правятъ на своя калжпъ, ако трѣбва да дойдѣтъ добръ на крака; при все това вий мислите, че Богъ трѣбва да направи всички Христиани на вашия калжпъ, на сжщата мѣрка и нарастванне въ религията като васъ! И това не може да бжде.“

Общарѣтъ билъ посраменъ. Тогазъ той казалъ: „Благодаря, ваше Благословѣйство за тази проповѣдь, ще се старая да я запомня и да не сѣдѣмъ толкозъ строго съсѣдитѣ си за напрѣдъ.“

ТОЙ СПОДѢЛЪЖ НАШИТЪ ТОВАРИ.

Познавамъ една госпожа Христианка, която имаше твърдѣ тежъкъ свѣтски товаръ да носи. Той отнѣ съня и охотата ѳ, и опасностъ имаше да се не съсипе и здравитѣ ѳ подъ тежестта му. Единъ день, когато се виждаше товарътъ особено тежъкъ, тя съзрѣ, на трапезата близо до нея една брошура подъ заглавие „Анината Вѣра.“ Привлѣчена отъ това заглавие, тя я зѣ и почнѣ да я чете, като малко си мисляше, че щѣше да направи прѣвратъ въ нейната опитностъ. Повѣстѣта бѣше за една жена спромахкия, която била тържественно приведена прѣзъ единъ животъ на необикновена скърбъ. Тя разказвала за живота си на една посѣтителка, и на края посѣтителката прочувствено казала: —

„О Анино, не виждамъ какъ си могла да носишъ толкозъ много скърбъ!“

„Азъ не я носихъ,“ билъ бързиятъ отговоръ: Господъ я носи за мене.“

„Да,“ казала посѣтителката „този е правиятъ начинъ. Ний трѣбва да занасяме мѣжнотниѣ си при Господа.“

„Да,“ отговорила Анна, „но трѣбва да правимъ нѣщо повече отъ това! трѣбва да ги оставяме тамъ. Повечето хора,“ продължила тя, „занасятъ товаритѣ си при Него, но тѣ пакъ си ги зематъ назадъ съ себе си, и сѣ тѣй смутени и нещастни както кой да е другъ пѣтъ. Но азъ занасямъ монтѣ и ги оставямъ при Него, и азъ се връщамъ и ги забравямъ. Ако смущението се върне, азъ го пакъ занасямъ при Него; и азъ просѣмъ това нѣколко пѣти, догдѣ пай-послѣ просто забравѣмъ, че имамъ смущения, и съмъ въ съвършенъ покой.“

ДУХОВНО ТѢЛО.

Когато сѣете зърнена храна, това що сте видѣли и пипали умира; но сѣменниятъ животъ на зърното, който не можете да видите, се съживѣва и расте. Богъ дава на живота ново тѣло, за да може пакъ да бѣде зърно. Старата житна ядка умира, и за малко врѣме формата се изгубва за човѣчeskитѣ очи, а пакъ прѣзъ зеления класъ и стеблото животътъ продължава да прави малкото златно зърно, и то пакъ е житѣ прѣдъ очитѣ ни. Образецътъ е билъ нѣкъдѣ, и пакъ се появява, защото събира видимо вещество около си; но за очи които, могатъ да видятъ

животъ, той не е билъ никога изгубенъ. Всичката храна е въ живота. Старото може да бѣде строшено, свито, сбърчано; но новото зърно дохожда съвършено, защото повреда на формата, или възрастта, не строшава, не свива, нито сбърква живота * *

* * * Защо да не пѣрваме че Той може да промисли за тѣзи, които сѣ живѣли на тази земя, небесни тѣлеса? Нашитѣ приятели, хубави що сѣ, и колкото и да сме любили човѣчeskата имъ форма, умираатъ въ тѣлѣне, но тѣ въскрѣсватъ въ петлѣне; тѣ умираатъ въ безчестие, въскрѣснуватъ въ слава; тѣ умираатъ въ тѣло естествено, въскрѣсватъ въ тѣло духовно * * * Ще „дойдемъ“ съ духовно тѣло. Ще „дойдемъ“ сами, нашия дулъ, въ духовно тѣло — животътъ, който е въ насъ, по другия пѣтъ Божий си е направилъ за себе си тѣло приспособено за новитѣ условия на единъ небесенъ свѣтъ.

Защото кой може да слѣдва единъ духъ „въ дълбоката вѣчностъ?“ Ний можемъ да сторимъ това, ако мислимъ за нашитѣ приятели тѣй както ги знаемъ, понеже тѣ всѣкога сѣ били духове. Духътъ бѣше който ний любѣхме. Промѣненіето е отъ естествено тѣло въ духовно тѣло. Ний често виждахме промѣнение въ облѣклото, докогато тѣ бѣхъ съ насъ; но то правяше само тази разлика въ тѣхъ, че когато облѣклото бѣше удобно или хубаво, тѣ се радвахъ и развеселявахъ отъ това. Промѣненіето на дрехи биваше често голѣмо промѣнение на външностѣта, почти като ново тѣло; и по нѣкога радостѣта на случая, въ който се носѣше, прѣобразуване лицето въ необикновена блѣскавостъ. Това не ги измѣняваше за да не бѣдѣтъ сжщитѣ лица които любѣхме; то просто ги правяше по-хубави. Ний ще мислимъ за нашитѣ приятели като живи и дѣйствителни, отишли само въ едно царство, дѣто животътъ е по лесенъ и по-честитъ, далеченъ нѣкъкъ отъ насъ по минути и години може би, никакъ не въ мили; но било близу или далечъ, сега и за всегда тѣ сѣ сжщитѣ лица, които бѣхъ съ насъ въ този животъ, и които ний любѣхме.

Помнѣте погрѣшкитѣ си за да ги избѣгвате; докарвайте си на умъ мѣдритѣ и добритѣ си нѣща за да се насърдавате да струвате по-добрѣ отъ всѣки другъ пѣтъ. Търсѣте доброто, чистото, истинното, безкористното.

За Младитѣ

КАКВО ДА УЧИМЪ МОМЧЕТАТА.

Единъ философъ е казалъ, че истинското въспитание на момчетата е да ги учимъ това, което тѣ ще трѣбва да знаятъ, когато станатъ мъже.

1. Да бѣдѣтъ истинни и непритворни. Никога въспитание не струва нищо, което не включва това. По-добъръ е единъ човекъ да не знае да чете — по-добъръ никога да не е научилъ една буква отъ азбуката, а да бѣде истиненъ и непритворенъ въ намѣрението и дѣло, нежели да бѣде ученъ въ всички язици, а да бѣде сжщевременно лъжливъ на сърдце и калпанъ въ живота. Прѣди всичко учѣте момчетата, че истината е повече отъ земна сила и притѣжане.

2. Да бѣдѣтъ чисти въ мисль, езикъ и животъ — умоу и тѣломъ.

3. Да бѣдѣтъ псеселюбиви. Да се грижатъ за чувствата и удобствата на други. Да бѣдѣтъ учтиви; да бѣдѣтъ справедливи въ всички работи съ други. Да бѣдѣтъ великодушни, благородни, и мъжественни. Това ще включва истинско почитание за старитѣ и за священици нѣща.

4. Да уповаватъ на себе си и да си помагатъ още отъ дѣтство. Да бѣдѣтъ всекога трудолюбиви и себеподдржатели отъ пай-рацната си възраст. Учѣте ги, че всяка честна работа е почетна; че лѣнивъ животъ на зависимость отъ други е позоренъ.

Когато едно момче е научило тѣзи четири нѣща, когато е направило тѣзи идеи частъ отъ своето битие — колкото бѣдно или колкото богато и да е то — то е научило най-важнитѣ нѣща, що трѣбва да знае когато стане мъжъ.

ДѢТЕ ГОНЕНО ЗАРАДЪ ХРИСТА.

Въ едно отъ миссионерскитѣ училища въ Индия имало едно малко осемъ годишно момченце, което поради любовта си къмъ Христа, прѣтърпѣло голѣмо гонение отъ родителитѣ си.

Било празниченъ день и баща му му казалъ: да не отивашъ на училището днесъ, като искалъ да я заведе въ храма за да се поклони на тѣхния богъ.

„Не, тате,“ отговорило малкото момченце, „не можъ да идѣ въ храма да се поклоня

на Будда, защото азъ любя Исуса, и само на Него се моля.“

„Ти ще идишъ,“ продължилъ разгнѣвениятъ баща, „азъ ще тя направя.“

Привечерь бѣдното момченце въпрѣки нейната молба било заведено въ храмътъ. „Сега,“ казалъ разлютениятъ баща, „поклони се на Будда.“

„Тате,“ казало дѣтето, „азъ любя Исуса и не можъ да се покланямъ на бога Будда. Тогазъ бащата разгнѣвенъ казалъ: „Азъ ще те накарамъ!“ Послѣ го хваналъ за краката и го влѣкълъ на земята по лицето му, и слѣдъ като го билъ безъ милость, пусналъ го да си отиде у дома.

Горкото момченце тѣй злѣ било ранено, щото не му било възможно за дълго врѣме да ходи на училището; но когато оздравяло пакъ отишло. Равнитѣ по лицето му още не били съвсѣмъ заздравѣли. Тѣ показвали ясно какво прѣтърпѣло момченцето за Христа.

Когато учителката я видѣла, питала я „защо е лицето ти тѣй разрѣзано,?“ Тя се навела и мълчала. Но друго едно отъ дѣцата знаело всичко; то разправило приключението. Тогава тя вдигнала очитѣ си на горѣ и отправила ги къмъ учителката и казала: „Учителке, азъ не могахъ друго; азъ толкозъ много любя Исуса, щото неможъ да се покланямъ на бога Будда. Исусъ ме люби, и азъ Него сърдечно любя.“

ВЪРНИЯТЪ СЛАВЧО.

„Славчо,“ каза баба му, „ако не подсвирвашъ до два деня, азъ ще ти дамъ 50 стот.“

„Хубаво, нещѣ, бабо,“ каза Славчо и си шепнеше на самъ, „азъ ще спечеля още 50 стот.“ Славчо спестяваше голаганитѣ си, и ги пущаше въ една малка касичка, понеже баща му казалъ, че когато събере 25 лева, той ще ги вложи въ нѣкое спестовно дружество на Славчово име.

Тази мисль правяше Славчо да чувствува, че той скоро ще стане нѣкоя много голѣма личностъ. Той още се гордѣеше, като си мислѣше, че повечето отъ паритѣ той самъ бѣ спечелилъ, съ правяние малки услуги; берение ягоди, и по нѣкога майка му му плащала за нѣкои малки услуги, които той ѝ правилъ въ къщи.

Прѣзъ онази сжща заранъ той прѣброилъ малката суммица и намѣрилъ, че вече ималъ 23 лева и 50 стот. и още 50 стот. ще му

увеличѣтъ суммицата доста много. „Я вижъ по какъвъ лесенъ начинъ ги печелѣжъ — само да не подсвирквамъ“ казваше си той!

Прѣзъ първия день Славчо игра все около кѣщата и баба му не се безпокоѣше отъ подсвиркването му. Но на втория день повечето врѣме той прѣкара съ дѣтето на съседа имъ. На заранѣта на третия день баба му му каза: „Добрѣ, Славчо, азъ не съмъ чувала за два дня никакво подсвирване, мислѣхъ че ти си готовъ да приемешъ 50 стотинки.

„Не, бабо, азъ подсвирвахъ,“ отговори Славчо. „Азъ можахъ да се упазѣмъ първия день но на другия, когато бѣхъ съ Стоенча, забравихъ, подсвирвахъ нѣколко пѣти. Той ми каза да не ти казвамъ, понеже нѣмало отъ гдѣ да се научишъ: за това, бабо, азъ немогахъ да зема 50 тѣ стотинки.“

„Не, Славчо, ти не си изработилъ тѣзи 50 стотинки,“ каза баба му, „но азъ твърдѣ много се зарадвахъ че имамъ такъвъ вѣренъ внукъ, та именно за това ще ти ги дамъ.“

М. Д. Д.

МОМЧЕ ОКАЧВАЧЪ НА ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ЗВЪНЦИ ВЪ БѢЛИЯ ДОМЪ, ВАШИНГТОНЪ.

Гарретъ А. Хобартъ, дванадесетъ годишния синъ на новия Подпрѣдсѣдатель на Съединенитѣ Държави, е назначенъ официаленъ окачвачъ на електрически звънци въ БѢлия Домъ отъ Прѣдсѣдателя Макинли. Младия Хобартъ е искусенъ електрикъ, и той най-напрѣдъ попросилъ тази служба слѣдъ инаугурацията (установлението на служба на Прѣдсѣдателя). Той искалъ да залови добра работа и направилъ прѣдложение на Прѣдсѣдателя. Слѣдъ като разгледалъ работата съ голѣмо внимание. Прѣдсѣдательтъ намѣрилъ, че можалъ да спести значителна сума, ако даде работата съ контрактъ на младия Хобарта, и тѣй на младия електрикъ и на другаря му Недъ Ванъ Райперъ се дала работата за окачване електрически звънци въ БѢлия Домъ.

Младшиятъ Хобартъ почналъ попрището си като практически електрикъ съ снабдяване бащина си домъ съ електрически звънци тѣй съвършено щото, единъ звънецъ за звънѣва щомъ се покашле нѣкой. Слугинята можала да накладе огъня въ кухнята чрѣзъ натискане едно копче, надъ главата на леглото си, и кучето се пушало изъ двора, щомъ

се отварялъ единъ прозорецъ при стѣмняване всѣка вечеръ. Неговата редовна работа почнала, когато съседитѣ цѣпили момчето да защити и уреди кѣщитѣ имъ по същия начинъ. Работата на Младшиятъ Гарретъ А. Хобартъ и С^{не} била тѣй научна, както оная на най-добритѣ електрици, и понеже била страшно и чудно ефтива въ сравнение съ оная на професионалитѣ електрици, то фирмата на момчето напрѣднала въ Патерсонъ, родния му градъ.

Очаква се, че Прѣдсѣдателя Макинли и семейството му ще иматъ всичкото електрическо звънение, що можѣтъ да пожелаятъ въ БѢлия Домъ, ако на младшиятъ Хобартъ и С^{не} се позволи да дадатъ добрата мѣрка, която тѣ естествено ще желаятъ да дадатъ на отличния си патронъ. Младия Хобартъ не се основалъ на факта, че е синъ на Подпрѣдсѣдателя, когато поискалъ работата. Той посочилъ на Прѣдсѣдателя Макинли нуждата да бѣде домътъ му опасанъ съ електрически жици, и офертата му била толкозъ долна, щото Прѣдсѣдателя изведнѣжъ склонилъ. Има и други кѣщи въ Вашингтонъ, и понеже младиятъ Хобартъ щѣлъ да остане въ столицата четири години, то може да се очаква, че Вашингтонъ скоро ще бѣде електрически най-добрѣ уредениятъ градъ въ Америка.

Разни.

Евангелските дружини въ Парижъ. Парижкитѣ кореспондентитѣ на Лондонския В. Таймъс казва, че до като субсидиранитѣ театри *Опера*, *Опера Комикъ*, *Театръ Франсе* и *Одеонътъ* се затваритъ прѣзъ послѣднитѣ три дня на Святата или Страстната Седмица, повечето отъ другитѣ не обръщатъ внимание на това; а пакъ има и други, които като компромисъ, прѣдставляватъ свещени теми, инеси извлѣчени отъ Ветхия или Новия Заветъ. Миналата седмица *страданията* Иисусови на М. Хараккуръ се прѣдставиха на Портъ Сентъ Мартинъ и *Enfant Jésus* на П. Гранмуженъ на Амбигю, а *Mère de Judas* (Майката Иудина) на Д. де Лармандръ и *Chemin de la Croix* (Пѣтьтъ на Кръста) на Г. Мартинъ Силвестра биди също прѣдставени. На *Renaissance Théâtre* Г. Едмондъ Ростандовата *La Samaritaine* (Самарянката) била прѣдставена за първъ пѣтъ, и отъ всичкитѣ свещени драми познати на *Таймсовия* кор-

респондентинъ. тази „Евангелска драма“ е най-възвишена въ мислитъ си, най-хубавата и най-поетическата по изпълнението си. Тя е творение на Християнско убѣждение и пламенна вѣра. Тя е квинтесенцията, тъй да се каже, на Евангелското учение, безъ никакъвъ прѣдразсѣдъкъ. На първото явление Спасителятъ се явява на Яковова кладенецъ, и обръща Самарянката, която отива на второто явление, при своитѣ прѣзрѣнии и проповѣдва тъй успѣшно на своитѣ людие, щото на третето явление тя ги събира всички около Спасителя при Яковова кладенецъ, и така ги приготвява за обръщанieto имъ и за създаването измежду нейното плѣме на апостоли, пророци, и мъченици, които трѣбва да разпространятъ Евангелието по свѣта. Г. Бремонтъ прѣдставлява Спасителя, и мъчно би било да се намѣри другъ, който би придобилъ по-голямъ сполука. Лесно ще бѣде да си прѣдстави чловѣкъ що е Г-жа Сара Бернхардъ въ ролята на Самарянката, която лекомисленна, и даже нечиста, се прѣобразува подъ несъпротивимото влияние на Богочловѣка, става отзивъ на Неговата мисль, вдѣхновенната пророчица на Неговото учение, краснорѣчивиятъ типъ на искренния обрацѣнecъ. Когато подъ очистителното дихание на Спасителя, тя събличи себе си на разнасяние на вѣнъ словото на живота и за придобиванне души за Тогова който е зналъ какъ да придобие нейната, цѣлото събрание, подбудено отъ жаркия ентусиазмъ, за убѣдителната вѣра на която художникътъ е далъ такъво силно впечатление, станала на крака и единодушно я акламирало.

Священникътъ въ священническата си гордостъ, незнающъ че Спасителятъ е Месия на кроткитѣ, извиква, като се обръща къмъ жената: — „Si c' était le Christ, en l'admettant, Comment l'âme de Christ. cette grande âme blanche, Cuauserait — elle avec la tiennue?“

„Elle se penche!“

(„Ако да бѣше той Христосъ, като приемемъ това, Какъ би душата Христова, тази велика бѣла душа,

Говорила съ твоята?“

„Тя се навежда!“)

Това „Elle se penche“ — Тя се навежда — се изрѣкло отъ Г-жа Сара Бернхардъ съ

такъвъ пронизителенъ тонъ, думитѣ исказвали едновременно толкозъ гордостъ и смирение, щото прѣдизвикали продължително избухване на одобрение и очудване.

Споредъ Таймсовиятъ корреспондентъ La Samaritaine (Самарянката) ще остане навѣрно единъ отъ най-хубавитѣ примѣри на съвременното стихотворство, и той особено напирала на послѣдното явление. Когато народътъ викалъ какъвъ е символътъ който ще обяснява новата вѣра, Самарянката прави знакъ, че ще имъ го раскаже. Всичкиятъ народъ колѣнчи при нозѣтъ Христови, който истови правъ, облѣтъ въ славна свѣтлина. Тогазъ тя казва *Отче нашъ* въ стихове, и когато изрече думитѣ „Избави насъ отъ лукаваго,“ народътъ съ тихъ гласъ, който едвамъ се чува отговаря „Аминъ“ и завѣсата се спуща. Много очи се просълзили въ врѣме на безсмъртнитѣ думи земенни отъ Евангелието, и изрядното събрание което ги бѣ слушало се разишло, тихо, сериозно и мълчаливо, слѣдъ като завѣсата, която се издигала шестъ пѣти къмъ края на пиесата, се спуснала окончателно.

НАШАТА КАРТИНА.

Картината въ този брой (стр. 53.) прѣдставлява мъченичеството на Бландина, млада робиня и на братъ ѝ Понтика, петнадесетъ годишно момче. И на двамата било заповѣдано да се покланятъ на идоли и да се отрѣжатъ отъ вѣрата си въ Исуса. Тѣ твърдо отказали да сторятъ това. Разиренъ отъ това, че го прѣзиратъ такива малки дѣца, народътъ поискалъ да бѣдѣтъ тѣ немилостиво мъчени. Но въ всичкитѣ си болки Понтикъ и Бландина не приели да се отрѣжатъ отъ Христа. Най-напрѣдъ умрѣлъ Понтикъ утѣшаванъ до послѣдния часъ отъ любезната си сестра, която слѣдъ по-ужасни мъки го послѣдувала на небето. Тѣ прѣтърпѣли мъченичество въ първитѣ врѣмена на Християнството въ Галлия, сегашна Франция.

КНИЖНИНА

Въ Редакцията се получили слѣдующитѣ спис. и вѣстници: Пролѣтъ, Мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца, Год. VI., Книжка 7 и 8. Редакторъ-Издателъ: Д. Тончевъ Ломъ.

Младина, Списание за дѣца, Година VI., Книжка 6 и 7. Казанлъкъ.

Градинка, Мѣсечно дѣтско списание съ картини. Год. III. Книжка 5 и 6. Пловдивъ.

Вѣстници: „Миръ“, „Свобода“, „Знае“, „Народни Пръва“, „Свѣтлина“, „Пловдивъ“, „Законность“, „Освобождение“, „Македония“, „Страждѣ“, „Свободенъ Гражданинъ“, „Учителски Другаръ.“